

34 χρόνια στα χαρακώματα για την Ορθοδοξία

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Αλβανίας](#)



Έφερε ο Θεός έτσι τα πράγματα και το Τεσσαρακονθήμερο για τον Μητροπολίτη Αργυροκάστρου, ακάματο αγωνιστή και αθόρυβο μάρτυρα της Ορθοδόξου πίστεως, κυρό Δημήτριο, να συμπέσει απ' τη μια με την Επέτειο της Ενθρονίσεως του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου (2 Αυγούστου 1992) - αφετηρία για όλα όσα σήμερα η Εκκλησία βιώνει, και απ' την άλλη απ' την ίδια την πρώτη είσοδο του στο χώρο που μετέπειτα έγινε η επισκοπή αρχιερατικής ευθύνης του.

• *Του Ορφέα Μπέτση*

Ο λόγος για τον μακρινό Αύγουστο 1991. Ενώ ο τότε Πατριαρχικός Έξαρχος Ανδρούσης Αναστάσιος θα περιόδευε περιοχές της Μητροπόλεως Αργυροκάστρου ο προϊστάμενος του Συναϊτικού Μετοχίου της Αγίας Αικατερίνης στα Ιωάννινα, Ιερομόναχος Δημήτριος, έσπευσε να συνοδεύσει τον Έξαρχο. Μόνο που η τολμηρή αυτή πρωτοβουλία και κίνηση με προθεσμία ολίγων ημερών έμελε μετατραπεί σε μια ιστορία 34 ετών. Έως τα τέλη του Ιούνη 2025...

Τόλμησε και δεν δίστασε. Από ιεραποστολικό ζήλο κινούμενος και με γνήσια αγάπη για τον Κύριο της Πίστεως μας αλλά και τους ταλαιπωρημένους Ορθόδοξους των περιοχών αυτών, των Ελλήνων επί το πλείστον, δεν απαίτησε κρατικές άδειες κι εγκρίσεις.

Ο ζήλος τον έκανε να επιχειρήσει και να μην διστάσει ώστε ο δάσκαλος της Ιεραποστολής να μην είναι ασυνόδευτος στα μέρη αυτά. Η δε αγάπη ότι ήταν πλούσια και πηγαία αποδεικνύεται εκ του γεγονότος ότι επί 34 χρόνια έζησε σε ένα τόσο ευαίσθητο τόπο χωρίς κανείς να απορέσει ποιος ήταν.

Και πρόκειται για τόπο δύσκολο. Προκάτοχος του δε, ο Νεόφυτος Αργυροκάστρου και μετέπειτα Κορυτσάς φέρεται να είπε τα μνημειώδη λόγια: «Αργυρόκαστρο τόπος πετρώδης και άνυδρος. Χαλκείο πάσης κακίας και μηχανορραφίας...».

Τόποι όπως το Σινά και το Αργυρόκαστρο είναι απ' τις πλέον ενδεικνυόμενες δοκιμές του χαρακτήρα του αφιερωμένου στον Θεό και στη διακονία του ανθρώπου. Ο μακαριστός Μητροπολίτης Δημήτριος με το ανθρώπινο κριτήριο φαίνεται να πέρασε τις δοκιμές του ταπεινού, υπάκουου, βιωματικού διδασκάλου, αγαπητικού ανθρώπου, γενναίου ιεράρχη, θερμού ιεραποστόλου, αγνού Ορθόδοξου ποιμένα και ενός πατριώτη με επίγνωση του ιστορικού παρελθόντος και της πραγματικότητας.

Ενώ δεν διαπραγματεύτηκε τίποτε απ' αυτά που αφορούν στην ακεραιότητα και την ουσία της πίστεως και της ιστορικής παρακαταθήκης, εξαντλώντας τα περιθώρια της ανοχής και της μοναχικής υπομονής εξασφάλισε κλίμα ενότητας στο ποίμνιο του επί δύο δεκαετίες ως Μητροπολίτης και τριάμισι σχεδόν υπεύθυνης παρουσίας στην περιοχή.

Στον Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο δεν είχε μια υπακοή εκ της μοναχικής ιδιότητας. Κυρίως πήγαζε από σεβασμό βαθύ και διότι έβλεπε όντως τον δάσκαλο της επιτυχούς Ορθόδοξης ιεραποστολής. Και επί το πλείστον με τρόπο μοναδικό δίδασκε σε όλο το περιβάλλον την υπακοή και εξασφάλιζε την απαραίτητη για την επιτυχία συμμετοχή, σύγκλιση στις προσπάθειες και αξιοποίηση των κλήσεων.

Για να επιστρέψει κανείς στα ξεκινήματα εκείνου του θέρους του 1991. Ακολούθησαν οι μήνες του φθινοπώρου και του χειμώνα και της άνοιξης 1992. Ο μοναχός αυτός, με το ιστορικό εκείνο “Lada” κινούνταν στην αντίθετη της όλης κίνησης στο χώρο της Αλβανίας. Οι κάτοικοι της μετακινούνταν κατά εκατοντάδες χιλιάδες προς την μεθόριο με την Ελλάδα ενώ εκείνος ανέβαινε στο Δυρράχιο και τα Τίρανα να διδάξει στο Ιερατικό Σεμινάριο που τον είχε καλέσει ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος.

Ένα Lada ταπεινό, μικρό ΙΧ μονίμως φορτωμένο: με τα τρόφιμα για τους σπουδαστές, με κάποιες ειδικές παραγγελίες σε φάρμακα ειδικά για τους τόσους και τόσους που τα είχαν ανάγκη... αλλά και με το απαραίτητο καύσιμο για την επιστροφή της Παρασκευής ώστε να ήταν συνεπής στο Μετόχι.

Τόσες και τόσες φορές. Και νέοι τότε τον συναντούσαμε σε ένα απρογραμματίστο αλλά συνεπή ραντεβού της Δευτέρας για να μας επαναλαμβάνει πλήρους πεποίθησης και απολύτους επιβεβαίωσης απ’ την εξέλιξη: εάν πραγματικά αγαπάτε τον τόπο σας, θέλετε όντως να αλλάξει η πορεία των πραγμάτων στον Αναστάσιο!!!

Ήταν για μας οξύμωρο και πρόκληση στη λογική. Όλοι έφευγαν για την Ελλάδα, κάποιοι μάλιστα θερμότεροι έβλεπαν την ένωση από μέρα σε μέρα, εκείνος διέβλεπε την ελπίδα του τόπου στον μοναχικό αγωνιστή Αναστάσιο και μάλιστα εγκατεστημένο στα Τίρανα.

Και 34 χρόνια τον επιβεβαίωσαν ότι σωστά είχε διαβλέψει...

Χρειάζεται χώρος και υπομονή απ’ τον ενδιαφερόμενο αναγνώστη για να περιγραφούν όσα επιτεύγματα και πρόοδο στην ανασύσταση μαζί με το σύνολο της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Αλβανία και στη Μητρόπολη Αργυροκάστρου. Περισσότερο ή λιγότερο γνωστά, ο Θεός όμως ξέρει ότι όλα έγιναν με μοναδικό κίνητρο την αγάπη και προς τη Δόξα του Ονόματος Του του Αγίου!

Ειδικά όμως αξίζει αναφοράς ότι χάρη τις δικής του μέριμνας σε σπουδαίο βαθμό υλοποιήθηκε το όραμα του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου ώστε να είναι η περιοχή αυτή ένα ζωντανό εργαστήριο συνεχούς ζύμωσης, όσμωσης πνευματικής,

προσφοράς αγάπης, που να δύναται να ξεπερνά τη λογική των συνόρων, τις αρνητικές επιρροές και τον ανώφελο εθνικισμό απ' όπου κι αν προέρχεται.

Ο κυρός Δημήτριος το έκανε τούτο μια πραγματικότητα. Κινητοποίησε προσωπικούς φίλους, αξιοποίησε την ευαισθησία γύρω απ' την προσωπικότητα του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, δεν αισθάνθηκε προσβεβλημένος όταν του αρνήθηκαν, αλλά κατάφερε να φέρει κοντά στον τόπο τούτο ανθρώπους που είχαν να προσφέρουν.

Να προσφέρουν στον πνευματικό τομέα ως άμεση δική του ευθύνη και προτεραιότητα, στην καλλιέργεια Ορθόδοξου πολιτισμού, στον τομέα της ιστορίας και της αρχαιολογίας, στην φροντίδα υγείας, στην αγροτική ανάπτυξη, στην κατάρτιση κλήρου και εκπαιδευτικών, στην κοινωνική προσφορά.

Μικρές χειρονομίες που έφεραν καρπό. Για τον οποίο δεν καυχήθηκε ποτέ αλλά που τον χαίρονταν ευχαριστώντας τον Θεό για τις δωρεές του.

Και έφυγε για τα Ουράνια διότι θέλησε να είναι πάλι κοντά στον Αρχιεπίσκοπο που τον αγάπησε και γι αυτό του είχε ανταποκριθεί να έρθει εκείνο το καλοκαίρι του 1991.

Και μαζί να αναπαύονται όπου οι δίκαιοι ευφραινόμενοι ότι αυτό που γνώρισαν – την αγάπη για τον Χριστό, την γνήσια Ορθοδοξία – τα προσέφεραν αφειδώλευτα σε μέρη που τα διψούσαν!